

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Преподобний Отець наш,
Акакій Синайський**

**Our Venerable Father
Acacius of Sinai**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ

kutash@unicorne.org

**«Чи мертвий ти, Брате Акакію?»....
«А як може, Отче, послушливий
померти?» (З «Ліствиці
Божественного Виходу» Св. Івана
Ліствичника)**

На 12-го грудня за григоріанським календарем (це – 29-го листопада за юліанським) ми святкуємо пам'ять чернечого Угодника, про якого пише Св. Іван Ліствичник (жив приблизно в 579-649 рр.) у класичному духовному творі «Ліствиця Божественного Виходу». Це – Св. Акакій, якого ім'я в грецькій мові означає «невинний, не злий» (по-грецькому «зло» це – «какі»).

Розповідь про Св. Акакія, разом з коментарем автора блога (англійською) знаходимо [тут](#). Коротко, цей Чернець, у 6-му віці, був послушником у Монастирі в Азії (мабуть у сьогоднішній Туреччині). Йому доручили слухняність старцеві, який дуже знущався над ним. Заставляв його постійно трудитися, не

**"Are you dead, Brother
Acacius,?".... "How is it possible,
Father, for a man who is a doer of
obedience to die?" (From St. John
Climacus' Ladder of Divine Ascent)**

On December 12 on the Gregorian Calendar (which is November 29 on the Julian) we celebrate the memory of a monastic Saint mentioned by St. John Climacus (ca. 579-649) in his spiritual classic The Ladder of Divine Ascent. It is St. Acacius, whose name in its Greek original ("Akakios") means "innocent, not evil" (evil in Greek is "kake").

St. Acacius' story, accompanied by a blogger's meditation on it, may be found [here](#). In brief, this sixth-century monk was a novice in a monastery in Asia (possibly the Turkey of today), who was placed in obedience to an elder who abused him terribly. He made him work constantly, gave him little food, and beat him. After nine years of this

давав йому досить їсти і бив його. Після дев'ять років такого знущання, якого Акакій переносив з покорюю (зауважмо, що це *не рівнозначне* з рабською догідливістю), його духовне оформлення завершилося його ж смертю.

Через п'ять днів після цього, зневажливий старець відвідав іншого, великого старця, правдоподібно того ж Отця, Івана Саваїта, якого розмову й переповідає Св. Іван Ліствичник. Він йому сказав, що його ученик, Брат Акакій, помер. Авва Іван відповів: «Брате, я цьому не вірю». Пішли вони разом у цвинтар, де смиренного Ченця похоронили, і о. Іван звернувся до нього, як до живої людини – «справді живим у його упокоєнню». Викликнув він: «Чи мертвий ти, Брате Акакію?» І Божою милістю відповідь Св. Акакія залунала у слух обох старців: «А як може, Отче, послушливий померти?»

Почувши це, старець Акакія упав перед його могилою зі слізьми і попросив прощення у нього. Після того він отримав дозвіл поселитися у келію, що була неподалік гробу свого послушника і жив у ній побожно. Як Апостол Петро, який був відрікся від Господа, він каявся постійно решту своїх днів і казав іншим Ченцям: «Я вчинив убивство». І так, своєю покірливою терпеливістю, Св. Акакій не тільки зробив так, щоб Ікона його життя засяяла блискучим сяйвом, але й привів до спасіння свого начальника. Подібно, як вчинив Господь Ісус (і Його ж Благодаттю) він проявив справжню силу та владу. Це - влада перетворювати злих людей на Святих!

Видатний український письменник, Микола Гоголь (1809-1852), назвав героя своєї впливової сатиричної повісті «Шинель» Акакієм Акакієвичем. Чи не була спонукою для цього розповідь про Св. Акакія Синайського?

До певної міри можна бачити

treatment, which Acacius endured with humility (note that this is *not the same* as blind subservience) his spiritual formation ended with his death.

Five days after this the abusive elder visited a great elder, likely the same Abba John the Sabbaite whose discourse is quoted by St. John Climacus. He told him that his disciple, Brother Acacius had died. Abba John replied: "Brother, I do not believe it". They went together to the cemetery where the humble Monk was buried and Abba John addressed him as a living person "truly alive in his falling asleep". "Are you dead, Brother Acacius?" he cried. And by God's mercy St. Acacius' response resounded in the hearing of both elders: "How is it possible, Father, for a man who is a doer of obedience to die?"

At this Acacius' elder fell down before his grave in tears and asked for his forgiveness. After this he received permission to take a cell near his disciple's tomb and lived in it devoutly. Like the Apostle Peter, who had denied the Lord, he repented constantly for the rest of his days and would tell the other Monks: "I have committed murder". Thus, by his patient endurance, St. Acacius not only made the Icon of his life glow with splendid radiance and beauty, but also contributed to the salvation of his superior. Like the Lord Jesus (and by His grace), he manifested real power – the power to transform evil men into Saints!

The renowned Ukrainian writer Mykola Hohol' (1809-1852) (usually known to English readers by the Russian version - and transliteration - of his name as "Nikolai Gogol"), called the hero of his influential satirical short story "The Overcoat" ("Shinel'" in Russian), Akakiy Akakiyevych, in other words "Acacius the son of Acacius". Might he have been inspired by the story of St. Acacius of Sinai?

повідь «Шинель», як секуляризовану версію розповіді про Св. Акакія. У ній бачимо не чернечого старця, що зловживає свого ученика, а радше чиновника, який надуживає свою владу здобуваючи почуття слави та сили за рахунок трагічного Акакія Акакієвича, якого шинель, короткотривалого знака земного добробуту – що приляса йому, як виходить, при самому кінці його життя (його ж прискіпшило зловживання чиновника) – у нього насильно забрали розбійники. Але це дійсно *секуляризована* версія розповіді. Чиновник, якого, подібно як і старця, не називають, доходить до певного перетворення – не прикладом Акакія терпеливої витривалості, а помстою трагічного героя, який, вже як фантом, захвачує від нього його ж шинель – у ту ж хвилину, коли він насолоджується своїм вигідним становищем у вищих ешелонах гнітючої спільноти Царської Росії, яку скоро мала замінити гнітюча спільнота комуністичної «утопії». Яку зараз замінює пост-комуністична «демократична» спільнота.

Сам Микола Гоголь описував життєве завдання його письменної творчості, як постійну боротьбу проти Диявола, яку він проводив виявляючи, який він безглуздий та смішний. Св. Акакій, разом з іншими духовними атлетами, здається, досягнув більший успіх тим, що не зосереджував уваги на супротивника, який без огляду на свою злу волю та вчинки, однак завжди є просто одним з Божих сотворінь – що зловживає свободою вибору, яким Бог Любові створює Своїх раціональних сотворінь – якого ж і зусилля, як його супротивник, все одно остаточно знаходять місце у розвитку Божого плану для космосу. Цей план завершиться досконалими гармонією, красою, спокоєм, радістю та безкінечною, вічною любов'ю. Натомість Акакій намагався послідовно й постійно користатися свободою вибору живучи та діючи, так неначе цей космос уже *наспів* – і цим же додав до його приходу через покаєння Ченця, який був

To some extent, "The Overcoat" may be seen as a secularized version of the story of St. Acacius. We find here, not a monastic elder abusing his novice disciple, but rather an official abusing his office by making himself feel great and powerful at the expense of the tragic Akakiy Akakiyevych, whose overcoat, a brief token of earthly comfort - coming, as it turns out, near the very end of his life (which is hastened by the official's abuse) - has been violently taken from him by robbers. But it is truly a *secularized* version of the story. The official, who, like the elder, is not named, is brought to somewhat of a transformation – *not* by the example of Akakiy's patient endurance, but by the tragic hero's vengeance, now as a ghost, who snatches his own overcoat from him - just as he is reveling in his comfortable position in the upper levels of the oppressive society of Tsarist Russia, which is soon to be replaced by the oppressive society of the Communist "utopia". Which is being replaced by the post-Communist "democratic" society.

Mykola Hohol' himself described his life's work, as a writer, as a continual struggle against the Devil, which he pursued by showing how ridiculous and laughable he is. St. Acacius, together with other spiritual athletes, seems to have been more successful by not focusing upon this adversary, who for all his evil will and actions, will always be simply another of God's creatures – misusing the freedom of choice with which the God of Love creates His rational creatures - whose very efforts, as His opponent, still ultimately find their place in the unfolding of God's plan for the cosmos. This plan will culminate in perfect harmony, beauty, peace, joy and infinite, eternal love. Instead Acacius sought to consistently and persistently exercise his freedom of choice by living and acting as though this cosmos had *already arrived* – and thereby contributed to its arrival through the repentance of the monk who had

зловживав його.

Гоголя чиновника можемо пізнати у різного виду тиранах, яким Бог час від часу дозволяє зайняти провід в установах та державах. На жаль, навіть Християни не завжди відпорні на ілюзію, що (завжди тільки дочасна) владою, якою такі провідники наче б то так ефективно користаються, належить милуватися – а тим, що нею володіють, навіть треба поклонятися. Приклад цього можна бачити в сучасній Росії (і мабуть не тільки там), де деякі з поміж наших братів і сестер Християн православних, здається, розглядають постать людини, відповідальної за смерть мільйонів, Йосипа Сталіна (Йозефа Бесаріоніса дзе Джуг'ашвілі) у дуже дивний спосіб!

Замість того, щоб уважати, що це така особа, за яку, в більше екзальтованих хвилинах хіба можна б помолитися (Православні Християни навіть моляться за душі в пеклі на П'ятидесятницю), дехто уважає, що він кандидат на канонізацію за його «ефективне» користання влади в поборенні «німецьких фашистів» (з якими він підписав договір у 1939-му р., що зразу привело до 2-ої Світової Війни), і розбудові – радянсько-комуністичної – Російської імперії. Можна навіть знайти два приклади іконографії – другу «Ікону» здається (цинічно?) створили шанувальники комуністи – разом з (дещо) допоміжним коментарем (англійською) про це явище ось [тут](#). Перша Ікона пов'язана з відвідинами (кажуть, що ця розповідь сфабрикована) згаданим диктатором Блаженної Матрони Московської. Чи відбулося це чи ні, легко можна зауважити спокій на обличчі Святої в порівнянні до стурбованості на обличчі його.

Нехай Отець Акакій (його ім'я також можна передати, як «Інокентій» - вони мають те саме значіння), допоможе нам бути послухними **Господу Слави**, Який проявив Свою силу на Хресті, і привів у

abused him.

Hohol's official may be recognized in all sorts of tyrannical folks, whom God permits to come to the helm of institutions and states from time to time. Alas, even Christians are not immune to falling under the illusion that the (always temporary) power such leaders appear exercise, seemingly so effectively, is to be admired - and its wielders even venerated! An example of this may be seen in today's Russia (perhaps not only there) where some of our Christian Orthodox brothers and sisters seem to be viewing the man responsible for millions of deaths, Joseph Stalin (Ioseb Besarionis dze Jughashvili), in a very strange manner!

Instead of being seen as one for whom one might, in one's more spiritually exalted moments, pray (Orthodox Christians even pray for the souls in hell at Pentecost), he is being seen by some as a candidate for Sainthood because of his "effective" use of power in defeating the "German Fascists" (with whom he signed a treaty in 1939, which precipitated World War II), and building the – Soviet Communist - Russian empire. We can even find two examples of iconography - the second "Icon" was apparently (cynically?) created by Communist admirers – together with a (somewhat) helpful commentary on this phenomenon [here](#). The first one is linked with a (the account of this is said to be fabricated) visit by the dictator to Blessed Matrona of Moscow. True or not, one may readily note the tranquil expression on the Saint's face and the troubled one on his.

May Father Acacius (one might also render his name as "Innocent" or "Innokentiy" in Slavonic) help us to be obedient to the **Lord of Glory**, Who manifested His power upon the Cross, and ushered into this world the – ultimately *completely and eternally* victorious – Kingdom of the Father and the Son and the Holy Spirit. Amen.

світ цей – остаточно <i>зовсім і вічно</i> переможне – Царство Отця і Сина і Святого Духа. Амінь.	
---	--